

ועכשיו כולם ביחד מסכמים את

מיבצע ההליטני

שתיים - שלוש - תחי - לים

מיבצע ההליטני

מיבצע ההליטני

חג שמח!

בוקר טוב!

מיבצע ההליטני

מיבצע ההליטני

טוב תודה, ואצלך?

מה נישמע?

מיבצע ההליטני

מיבצע ההליטני

כל הכבוד!

הכל בסדר.

מיבצע ההליטני

מיבצע ההליטני

שנה טובה!

לבריאות!

מיבצע ההליטני

מיבצע ההליטני

דרישת שלום!

להתראות!

כל הילדים
מצדיעים
איך כמו
מיץ רר
מובחר ומקורר
בומבה
של מיץ

אני
נכנע!

עוברים עלי ימים קשים. לפני איזה שבוע ישבתי בבית נורמאלי לגמרי בתל-אביב ודיברתי עם חבר שלי על איזה סרט שאנחנו רוצים לעשות בקשר למצב הלא-כל-כך נורמאלי של כולנו.

זרקנו שם כל מיני רעיונות משוגעים, ובין השאר גם חשבנו להראות בסרט שלנו איך מישוהו מביים קטע מצלמה נסתרת על מחבלים שנכנסו לגן-ילדים או משהו כזה.

אחרי זה אכלנו חומוס. אחרי זה נסעתי הביתה לירושלים. אחרי זה מישוהו עשה את זה, את הדי-מתיחה עם המחבלים, על באמת.

וזה מה שאני רוצה להגיד: אני לא יכול ככה ותר. אני פשוט לא מסוגל לעמוד בתחרות האיומה הזאת עם המציאות האפורה. אני נכנע.

אני מתחיל לתכנן סרט שבו מישוהו עושה מתיחה על מחבלים, אבל אני לא מספיק לישון על זה לילה אחד בשקט, ומישוהו עושה מתיחה על מחבלים במציאות.

ובאמת, איך אפשר להתחרות - לסרט שאני מתחיל לחשוב עליו עוד אין תסריט ואין תקציב ואין שום חבר, ואם גם הכל יהיה ברור שזה יהיה סרט צנוע מאד. והנה במציאות עושים מתיחה על מחבלים עם מאות אלפי סטאטיסטים, טנקים, נגמ"שים, מכשירי-קשר, מכוניות, ערים שלמות ב-מיקלטים, קצינים, חיילים, שוטרים, מישמר-הגבול, פצצות תאורה, הליקופטרים, מה לא? סרט הוליוודי בתקציב ענקי, במציאות, על מתיחה.

או אני אומר עוד פעם: אני לא יכול ככה ותר. אני פשוט לא מסוגל לעמוד בתחרות הדי-אפורה הזאת עם המציאות האיומה. אני נכנע.

אבל זה עוד לא הכל. תיכננתי השבוע לכתוב איזה משהו קטן על זה שהקיבוצים דווקא בסדר, כי הנה יש להם הרבה הרוגים במיבצע הליטאני, הרבה יותר מאשר מיספרם היחסי באוכלוסייה.

סאטירה נוקבת? שטויות. כי עוד טרם הספיק רעיון להתייבש במוחי, וכבר קראתי אותו ב-ידיעות אחרונות, כתוב ברצינות, מאת הכתב הדי-בבאי, המסביר בצורה סטאטיסטית שאין שחר ל-גלילות על הקיבוצים שהנה 37.5% (נדמה לי) מהרוגי מיבצע הליטאני הם קיבוצניקים, לעומת אחוזם הכולל באוכלוסייה, שהוא רק 3% וכו' וכו'.

או כמו שאמרת: אני לא יכול ככה יותר.

ולבסוף - פצצת המיצרר. לא ידעתי מה לעשות גם זה, איך לטפל בזה, מה לכתוב על זה. אולי לכתוב על מיץ רר, המיץ המובחר? אולי אני לא יודע מה. אבל לעולם-לעולם לא הייתי מגיע לכך. תרת כמו זו שהופיעה ב-"הארץ" ביום שישי: מהי פצצת המיצרר? - נשק המעטים מול ה-"ביים".

נו, די, באמת. אני נכנע.